

RefErdő *Áldás, békesség!*

A monorierdői reformátusok hírlevele

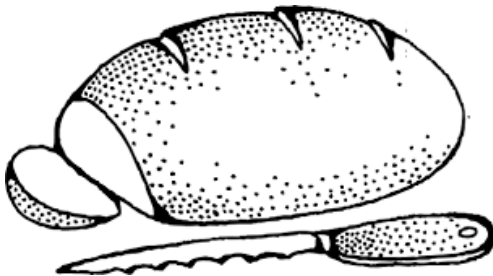
IV. évfolyam, 4. szám 2016. augusztus

Az Ige körül

**„Jézus azt mondta nekik: "Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha."
(János evangéliuma 6,35)**

Létszükséglet

Emberek drága pénzen előállított űrszondákat küldenek költséges missziók során a világűr mélységeibe csak azért, hogy olyan bolygóra leljenek, ahol kialakulhatott az élet. Mert ha az űrszonda vizet, oxigént, megfelelő hőmérsékletet talál – tehát a léthez szükséges elemeket – akkor ott a tudósok állítása szerint létrejöhet a földihez hasonló élet. Olyan könnyű, ugyanakkor mégis nehéz elhinni azt, hogy az élet néhány kémiai elem meglététől függne csupán! Pedig ezek a kutatások ezt sugallják, s az iskolában is ezt tanítják a gyermekeknek. Nem nyitunk most erről vitát, elég azt megállapítani, hogy valóban, az élethez szükség van bizonyos anyagi és

környezeti feltételek teljesülésére. Kell levegő, enni- és innivaló, hogy élni tudjunk. Ha ezek nincsenek hosszú távon, megszűnik az élet.

Viszont azt is megállapíthatjuk, hogy ezeket az alapvető lételemeket mi magunk nem tudjuk biztosítani. Sok mindent elő tudunk állítani, de életet és annak fennmaradásához szükséges dolgokat nem. Sem levegőt, sem vizet, sem ennivalót nem tudunk a semmiből készíteni. Kell alapanyag, aminek keletkezését végső soron nem tudjuk befolyásolni, mert olyan tényezőktől függ, amire nem tudunk hatni.

Új kenyér ünnepén a kenyérre, mint szimbólumra tekintünk. Bár az ünnep naptári napja az aratás befejeztéhez kötődik, nemcsak a kenyérről,

mint élelmiszerről szól, hanem benne foglaltatik mindaz, ami az élethez szükséges. Ha máskor nem, legalább ezen a napon megállnak sokféle különféle ökumenikus kenyérszentelőkön hálát adni a mindennapiért. Mert ezen a napon arra emlékezünk, hogy igazából semmit sem tudunk létünk fennmaradásáért tenni. A kenyér, a lételelemek mind Isten kezéből jönnek, mint kegyelmének, szerető gondoskodásának bizonyítékai. Az ember ezeket a lételemekeket fáradtságos munkával csak felszínre hozza, de nem ő teremti elő. A szántó, a vető, az arató mind azon fáradozik, hogy abból a kicsi magból kalász fejlődjön, amiből majd liszt, később kenyér lesz. De a mag létrejötte, s annak növekedése nincs a hatalmunkban ugyanúgy, ahogy semmi sem, ami életünk fennmaradásához szükséges.

Az új kenyér ünnepe azonban túlmutat az anyagi létszükségleten. Nemcsak biológiai létünkért indít hálára a Teremtő felé, hanem az örökkévalóra irányítja figyelmünket. Mert az élet nemcsak étel, hanem sokkal több. Az élet fennmaradásához kevés a kenyér, a víz, a levegő, a hőmérséklet. Az élet nem egyenlő a biológiai léttel, nem anyagi dolgoktól függ. Jézus erről beszél a tanítványainak, s ma nekünk. Az anyagból álló kenyér elfogy, felhasználódik, újból éhség lép a nyomába. Megújulásra van szüksége. Az anyagi lét a test. A test elerőtlenedik, öregszik, egyszer végleg elhal. Megújulásra lenne szüksége, de azon már a kenyér nem segít. Legalábbis a búzakenyér nem.

Ezért mutat rá az Úr Jézus önmagára, mint kenyérré, az élet kenyérére. Nem a biológiai életére, hanem az örök életére, amely nem hiú ábránd, hanem valóság, ha hisszük, ha nem. Az ember létének értelme az örökkévalóság, mert Isten erre teremtette meg. De nincs olyan élelmiszer, amely ezt biztosítani tudná a számára. Pedig éheznek az ember az örök életre, s lelke gyomorkorgása adja a gyászindulót a temetéseken. Mert ott válik nyilvánvalóvá leginkább, hogy kevés az anyagi, valami több kell, hogy életünk, reményünk legyen! S akkor jön Jézus és szól: „Én vagyok az élet kenyere.” - azaz: én vagyok, aki az élethez kell, aki nélkül örök éhhalál vár az emberre. Én vagyok, aki nélkül nincs élet, mert én vagyok az élet is.

Kérdés, hogy felismerjük-e, hogy több az élet az ételnél? Elhisszük-e, hogy van örök élet, s ez a miénk lehet? Elfogadjuk-e, hogy azért még annyit sem tehetünk, mint a testi létünkhöz szükséges kenyérért? Itt nem kell vetni és aratni. Jézus elvégezte, amit el kellett ehhez végezni. Nekünk csak igaz hittel ki kell mondani: Számunkra Jézus Krisztus az egyetlen létszükséglet. Ahol Ő van, ott és csak ott van élet.

Lénárt Tibor

Gyerekhét újratöltve

Szinte sablonszerűen szoktuk kezdeni minden esztendőben a beszámolót: „Az idén is megszerveztük az immár hagyományos nyári napközis táborunkat, a gyerekhétet...”. Idén azonban mégis más volt, mint eddig. A gyülekezet épülésével egy új korszakba lépett ez a missziói ág is, hiszen már teljes egészében le tudtuk fedni a szervezési-szolgálati feladatokat a Monorierdői Gyülekezethez tartozó testvérekkel. Ezúton is megköszönjük Vladár Istvánné Éva néninek, hogy elindította és hét éven át szervezte, vezette, fokozatosan átadva a tábort. Tavaly még ő vezette a kiscsoportot, de idén már Lukács Éva és Marinka Réka vették át annak vezetését. Monoron tovább folyik a munka, s így már a kistemplomi lelkészpár is több időt, erőt fordíthat a monori misszióra.

Jó volt látni azt, ahogyan a felnőttek „belenőnek” a szolgálatba, „rákapnak” az ízére annak, hogy mennyi áldás és öröm van a gyermekek közt Isten ügyében szolgálni. A „konyhafronton” is sok új testvérünk próbálhatta ki magát, és az ifisek között is voltak „újoncok”. Nem utolsó sorban a 42 je-

lentkező gyermek között is 18-an voltak olyanok, akik először vettek részt táborunkban. Öröm és hála, hogy mindegyikük úgy tért haza, hogy jövőre is jönni szeretne!

Nehéz lenne felsorolni a hálára indító élményeket, s talán nem is kell. Aki ott volt, az tudja, átélte, aki pedig nem, az jövőre részt vehet benne. Köszönjük a résztvevőknek, a segítőknek, Monorierdő Önkormányzatának a minden évben nyújtott támogatását..., de leginkább az Úrnak köszönjük, aki köztünk, velünk és általunk volt jelen ezen a héten is!

Lénárt Tibor

Szolgálóink gyerekheti beszámolóí

Hála és köszönet legyen Istennek, hogy idén is megvalósulhatott a gyerekhét Monorierdőn. Külön öröm számomra, hogy segítőként vehettem részt a gyerekhéten. Mivel nekem ez volt az első alkalom, hogy részt vehettem, a felkészülések alkalmával aggodalom töltött el, hogy fel tudok-e készülni megfelelően, át tudom-e adni azokat a gondolatokat a gyerekeknek, amelyek Isten segítségével erősítik Őket a hitükben. Utólag biztosan állíthatom, hogy minden aggodalom hiábavaló volt, mert Isten mindenről gondoskodott.

A délelőtti csoportfoglalkozást a kis csoportnál Marinka Réka segítőtársammal tartottuk. Megpróbáltuk úgy összeállítani a programokat, hogy minél tartalmasabb legyen. A gyerekhét témája Ábrahám története volt. Közel 4000 éves időutazásban volt részünk. Az első napon Ábrahám elhívás történetével ismerkedtek meg a gyerekek. A történetek elmondása szemléltető eszközök segítségével történt, például sátrat, bábokat készítettünk, amelyekkel el is tudtuk játszani az adott történetet. Aranymondás tanulás és a munkalap elkészítése következett, és természetesen nem maradhatott el a játék sem. Akadálypályákat építettünk, amelyen Ábrahám akadályokkal teli vándorújtját játszottuk el. Ezzel is azt a gondolatot akartuk átadni a gyerekeknek, hogy hinni kell Istenben és követni Őt, ahogyan Ábrahám tette, bármilyen nehéz és bizonytalan az előttünk álló út. Nem szabad meghátrálni akkor sem, ha már úgy tűnik, hogy reménytelen a helyzet, mert Istennek

semmi sem lehetetlen. Ahogyan az I. Mózes 18:14- ben olvashatjuk „Van-e valami lehetetlen az Úr számára?”, hiszen az sem volt lehetetlen, hogy Isten Ábrahámot idős korára gyermekkel áldja meg.

A gyerekek nagyon ügyesek és lelkesek voltak. Örülök, hogy megismerhettem és tagja lehettem ennek a közösségnek, mert ez által én is épülhettem. Isten áldásával egy tartalmas, élményekkel teli hetet tudhatunk magunk mögött.

Köszönöm a lehetőséget és a bizalmat! Isten áldását kívánom továbbra is!

Lukács Éva

A gyerekhéten Ábrahám életét ismerhettük meg a Bibliában leírtak alapján. Ábrahámot Isten kiválasztotta nagy feladat elvégzésére és megszólította. Ábrahám csak hitben járva, teljesen Istenre támaszkodva válósíthatta meg azt, amire Isten őt kiválasztotta.

A gyerekhét minden napján megtanulhattunk Ábrahám életéből egy -egy csodálatos történetet a csoportfoglalkozásokon és a szép énekek tanulásán keresztül is. A gyerekekkel együtt mi, felnőttek is megtapasztalhattuk, megtanulhattuk, hogy miképpen járt hitben Ábrahám és hogyan

engedelmeskedett Istennek. Ábrahám elindult, elhagyva régi életét, mert hitt benne, hogy Isten volt az, aki szólt hozzá. Nem tudta azt, hová is menjen, mégis elindult.

A kirándulásunk alkalmával mi is rácsodálkozhattunk Isten csodálatos alkotására a természetben, és tanulságot meríthettünk abból a képzeletből, hogyan vándorolt Ábrahám a régi életét elhagyva a pusztaságon keresztül. Mi ugyan csodálatos fákat, növényeket és házakat, építményeket láttunk és nem kellett sivatagon keresztül gyalogolnunk nagy távolságot a

mátrafüredi Kozmáry-kilátóig, de elképzelhettük Ábrahám gyaloglását. Ő nagy távra indult, nem tudva, hova megy, előttünk azonban ismert volt a cél.

Isten minket is megszólított és mindannyiunkhoz szólt a gyerekhét minden napján. És szól ma is. A gyerekek és a felnőttek szívében, életében Isten munkálja a hitet, hogy az növekedjen és erősödjön. Amit tanultunk Ábrahám életéből a gyerekhéten, az személyessé válhatott számunkra, mert Istennek üzenete van ezekben a történetekben. És nem azért hittük el, amiket tanultunk, mert bármelyik csoportvezető azt mondta, hogy el kell hinnünk, hanem mert Isten mondta!

Az Úr tegye áldottá a gyermekek szívét és életüknek minden napját, és a felnőtteket is! Áldás és sok-sok öröm Ábrahám élettörténetét eljátszva megismerni, papírlapon kiszínezni és kezűgyességgel megalkotni egy-egy történet ábrázolását. És hallgatni, ahogyan Isten üzent most is nekünk...

Gáspár József

Jelenés Velencén

Július utolsó hetében volt az ifitáborunk Velencén, amelynek fő témája a Jelenések könyve elején olvasható hét kis-ázsiai gyülekezetnek írott levél. A hét utolsó napján a fiataloknak meg kellett fogalmazni egy levelet a saját gyülekezetük számára, mégpedig olyan felépítés szerint, ahogy azt a Jelenésekben olvassuk. Tehát legyen benne dicséret, feddés, ígéret. Lássuk hát, milyen levél született gyülekezetünk számára, milyen levelet írta ma nekünk a megdicsőült Úr Jézus:

„A monorié-dői gyülekezet anyagának írd meg: Ezt mondja az, aki a jobb kezében tartja a hét csillagot és a hét lelket:

Tudok cselekedeteidről! Dicséret illet téged, mert templomot építetek, fáradozol és segítőkész vagy. Viszont a panaszom ellened, hogy kevés a fiatal nálad és kevés benned a kitartás. Azt tanácsolom neked, hogy légy kitar-

több és térj meg! Ha megtérsz, neked adom az élet koronáját és örök életed lesz.”

Nosza! :-)

Ahogy én megéltem

Mivel keresztségre és konfirmációra készülök, kaptam egy ajánlatot, hogy elmehessek Velencére református ifitáborba néhány monorierdei gyerekkel együtt. Egyrészt nagyon jó ötletnek tartottam, hogy elutazhatok egy hétre, másrészt megismerkedhettem új emberekkel. Őszintén nem gondoltam volna, hogy ennyire rendesek. Tartottam attól, hogy ők is olyanok lesznek, mint a többi ember, de hatalmasat tévedtem mikor első nap összeismerkedtünk.

Első napon még nem történt túl sok izgalom, hiszen ahogy megjöttünk, be kellett „költözni” a szobákba. A nap nagy része inkább pihenéssel vagy játékkal telt el. Majd vacsora után Tibor bácsiék elmondták, hogy este 10 órától egy éjszakai gyalogtúrán fogunk részt venni. Hát..., őszintén szólva nem volt a legjobb, mert a végére nagyon fájt a lábam, de a pozitívum,

hogy sokáig fent lehetett lenni és láthatam a csillagos eget, ami olyankor este gyönyörű tud lenni. Majd másnap inkább strandoltunk és játszottunk, nem volt túlságosan eseménydús nap, de így is nagyon jó volt.

A kedvencem az volt minden nap, mikor összeültünk egy

körbe és áhítatot tartottunk. A közös éneklés nagyon jó volt, mert „feltöltötte” a társaságot. Szerdán nappali gyalog túrára indultunk Pákozdi irányába, kb. 20.000 lépést tettünk meg. Ellátogattunk a katonai emlékparkba is, meg „hegyet másztunk”. Visszafelé hajóval mentünk Velencére. Csütörtö-

kön bicikli túrára mentünk és körbetekertük a Velencei- tavat. Az út 31km volt, de nagyon élveztük, kivéve azt a részét, mikor hazafelé ránk szakadt az ég és eláztunk. Visszafelé egy olyan lejtőn jöttünk le ahol kb. 40-50 km/h-val tudtunk menni. Igen ám, de az út vizes volt és az összes víz a ke-rekekről az arcunkba verődött fel! Én jelen esetben nem láttam semmit, így a kormányzás elég nehéz volt. Mire hazaértünk mindenki tiszta sár volt, ezért megrohmoztuk a fürdőket. Két órába tellett, mire mindenki végzett, mert még a ruhákat is kimosták valamennyire.

Pénteken sokáig fent voltunk és társasjátékoztunk. Szombaton a regge-li áhítat után már a pakolással és a búcsúzkodással telt az idő...

Roth Melinda

Isten előtt a gyülekezetben

Életünk születésünktől halálunkig Isten színe előtt zajlik, s ennek öröm-teli és szomorú eseményeit a gyülekezet közösségében éljük meg. Keresz-telés, konfirmáció, házasságkötés, temetés..., mind-mind Isten jelenléte-ben és áldásával történik. Ezekről szeretnénk számot adni, hogy örülhes-sünk az örvendezőkkel, és együtt osztozhassunk a gyászolók bánatában.

A keresztség sákramentumát szolgáltattuk ki:

- Július 17-én Papp Mirkó részére
- Augusztus 14-én Kardulecz Andrea, Meisitz Fanni, Meisitz Imre, Meisitz Attila és Meisitz Patrik részére.

Házasságkötésükre Isten áldását kérték:

- Június 11-én Roth Tibor és Várszegi Erika Katalin.

Isten vigasztaló üzenetét hirdetve végső búcsút vettünk:

- Június 30-án Szűcs Jánostól, aki 74 esztendősen hunyt el
- Július 14-én a 38 évesen meghalt Varga Anita Iréntől
- Augusztus 15-én a 49 évesen elhunyt Jarábik Sándortól.

RefErdő

A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monor-Kistemplomi Református Egyházközség Presbitériuma

Szerkesztő: Lénárt Tibor lelkipásztor

Állandó munkatárs: Gáspár József

Tel.: 06 30 994-2539; E-mail: monorierdo@reformatus.hu

www.monorierdo.reformatus.hu